

Oul dogmatic

Ion Barbu

E dat acestui trist norod
Si oul sterp ca de mâncare,
Dar viul ou, la vârful cu plod,
Făcut e să-l privim la soare !

Cum lumea veche, în clestar,
Înoată, în subtire var,
Nevinovatul, noul ou,
Palat de nuntă si cavou.

Din trei atlazuri e culcusul
În care doarme nins albusul
Atât de gales, de închis,
Cu trupul drag surpat în vis.

Dar plodul ?
De foarte sus
Din polul plus
De unde glodul
Pământurilor n-a ajuns
Acordă lin
Si masculin
Albusului în hialin :
Sărutul plin.

*

Om uitător, ireversibil,
Vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?
Precum atunci, si azi -- întocma :
Mărunte lumi păstrează dogma.

Să vezi la bolti pe Sfântul Duh
Veghind vii ape fără stuh,
Acest ou -- simbol ti-l aduc,
Om sters, uituc.

Nu oul rosu.
Om fără sat si om nerod,
Un ou cu plod
Îti vreau plocon, acum de Paste :
Îl urcă -- în soare si cunoaste !

POEZII ONLINE

*

Si mai ales te înfioară
De acel galben icusar,
Ceasornic fără minutar
Ce singur scie când să moară
Si ou si lume. Te-înfioară
De ceasul, galben necesar...
A mortii frunte -- acolo-i toată.
În gălbenus,
Să roadă spornicul albus,
Durata-înscie-în noi o roată.
Întocma -- dogma.

*

Încă o dată :
E Oul celui sterp la fel,
Dar nu-l sorbi. Curmi nuntă-în el.
Si nici la clocă să nu-l pui !
Îl lasă -- în pacea -- întâie-a lui,

Că vinovat e tot făcutul,
Si sfânt, doar nunta, începutul.